

Az Olvasó írja

A fodrászalkalmazottak ebédideje!

Igen tisztelt Szerkesztő ur! Mi, fodrászüzleti alkalmazottak örömmel olvastuk az újságból az új zárási rend. Másfél és két óra volt az ebéddő ezelőtt, amire igen nagy szüksége van minden alkalmazottnak. Egész nap az üzletben van, szabad ideje igazán csak az ebéddő, amit most egy óra hosszában állapítottak meg. Ez már csak azért is kevés, mert ha az üzlet a belvárosban van és az alkalmazott a város távolos részén lakik, képtelenség az utat megjárni. Ha pedig nem megy haza, mivel az üzletet be kell zárni, 1-2 óráig ki van téve az utcára s bizony esős, hideg időben nem kellemes az utcákat róni. Szíveskedjék Szerkesztő ur levelünket leköszölni, hogy ráterelődjék az illetékes hatóságoknak a figyelme. Több fodrászüzleti alkalmazott.

—oOo—

Panasz a kisvasutra

Tekintetes Szerkesztőség! Október 20-án, az este jövő kisvonatra Széksóstónál fel akartam adni 50 kg. burgonyát zsákban. Kiderült, hogy a Várostantya felől jövő szerelvényhez, bár két vagon volt hozzákapcsolva, a zsákot felveszik ugyan, de csak az átrakóig hozzák, mert a Várostantya felől jövő vagonokat lekapcsolják és nem futnak be a Rudolf-térre. Kértem a két kalauzt, engedjék feltenni a perronra, megfizetem a rendes szállítási díjat, mert este 9 órakor nem kapok hordárt, aki nekem behozza a Rudolf-térre, de hajthatatlanok voltak. És mikor a lépcsőre felálltam, a kalauz intett és a vonat megindult. A krumplim meg az állomáson maradt egy idegen embernél. A kalauz szerint ugyanis a burgonya nem közszükségleti cikk és a nagyvonalat perronjára sem lehet zsákot feltenni. De ugyanakkor a másik személykocsi perronjára 4 drb bicikli volt feltéve és a perronon félutat másodmagammal, a másik félutat pedig egyedül tettem meg. Végül a kalauz azt a tanácsot adta, hogy ha az 50 kg. burgonyát a vállamon nem bírom bevinni, másnap menjem a férjem érte és vigye ő. Ilyen jólelkű, előzékeny emberek a kisvasut alkalmazottai. Soraim közléséért előre is hálás köszönettel vagyok. Tisztelettel: Aláírás.

Fajdalomtól megtört szívvel tudjuk, hogy hön szeretett kisleányunk és testvérem.

Fogas Irénke

21 éves korában f. hó 22-én hosszas szenvedés után viszszaadta lelkét az Urnak. Drága halottunk földi maradványait f. hó 24-én délután 5 órakor a belvárosi temető kupolacsarnokából helyezték örök nyugalomra.

GYASZOLÓ CSALÁD.

Téához RUMOT legolcsóbban
Sándor Béla itáláru üzletében szerezhet be a Főpostánál.

HIREK EURÓPÁBÓL

Gusztáv Eberlein, a Pester Lloyd és más német lapok római tudósítója írja, a most megindult olaszországi olajszünetről.

„Nem uszunk most jó olaj-olajban — írja —, minden hónapban 125 gramot kapunk belőle és ehhez 100 gram zsírt, amiben benne van a vaj is. Husból hetenként 100 gramot kapunk, a krumpliból annyit fognak adni, amennyit a szárazság megengedett. Igaz, hogy ezek kis számok, azonban nagy teljesítmények húzódnak meg mögötte. Mert miképp volna különben lehetséges, hogy a folytonos behozatalokhoz szokott ország, ahol ismeretlen volt a nyárvégi befőzés és a télre való előkészület, oly gyorsan megtanulta, miképp lehet a kevésből is kitartani. Miképp sikerülhetett ez a nehéz beosztás? A magyarázat abban rejlik, hogy hál Istennek az az édes slendrián, akit a rózsaszínű szemüveggel tekintő olaszországi utas örökösen összekapcsolt a kék eggel, már a múlté. Amit a fasizmus szervező erőiben előteremtett a talajból, az valóságos német dolog és egészen nagy. Minden ellenséges természeti elemnél erősebbnek bizonyult Mussolini szelleme. Minél tovább tart a háború, annál inkább megállja a helyét e zseniális vezér műve, aki ura egy a külső, mint belső politikának. Olaszországban ma senki sem vár, vagy követel békét, mint 1917 háborús őszén. Mindenki tudja mire megy a játék.

Az olasz külügyminisztérium felhivatalos szócsöve, a Relazioni Internazionale ismerteti Boris Mihajlovics Szapoznikov szovjet marsall pályafutását abból az alkalomból, hogy híre futott Szapoznikov szovjet főparancsnokká történt kinevezése. Később megcáfolták ugyan ezt a hírt, azonban az olasz lap Szapoznikov 60-ik életévének betöltése alkalmából mégis időszerteinek látja a szovjet marsall élettörténetének rövid ismertetését. Az olasz lap szerint Szapoznikov Sztalin embere és hűséges munkatársa. Hideg számítnak, a stratégia tudásának tekintik, aki menekül a látható parancsnokok népszerűségétől és aki sötétben szereti kidolgozni a hadjáratok céljait. Ez a magatartása szilárd állást biztosított számára egy a szovjet hadseregben, mint pedig a szovjet hierarchikus vezetésében. Más szavakban — írja az olasz lap — a Times című amerikai lap meghatározása illik rá: reávonatkozóan: A Szovjetunió egyetlen embere, akit Sztalin nem merne meggyilkoltatni.

Szapoznikov — írja tovább az olasz felhivatalos lap — nem tiszta bolsevik. Sőt ellenkezően, 1882-ben, Zslatoustban, az Ural középső részében született, kisnemesi családból. Katonai pályafutását azzal kezdte, hogy a moszkvai hadiiskolát látogatta és a szentpétervári gárdeezredben teljesített szolgálatot. Később a vezérkar tagja lett az első világháború alatt és kivételes képességeinél fogva már 36 éves korában ezredes volt a cári hadseregben. Ebben a rangban lepte meg az orosz forradalom, amellyel szemben az első időkben hűtlen viselkedett. Csak akkor, amikor egyik barátja, Kamenev Szergejusz vette át a vöröshadsereg parancsnokságát és amidőn belátta, hogy az új rendszerben is folytathatja katonai karrierjét, észbéli elhatározása folytán csatlakozott a kommunizmushoz. Mint volt cári magasrangú tiszt, igen kielégítő pályafutást futott be a szovjet hadseregben. Már a polgárháború alatt a vöröshadsereg helyettes vezérkari főnöki rangjába emelkedett. Ezután a moszk-

vai katonai körzet parancsnoka lett, végül 1929-ben először nevezték ki a szovjet vezérkar főnökévé. A Kreml kegyei azonban nem tartottak sokáig, úgyhogy 1931-ben visszadobták a volt-gai körzet katonai parancsnokává. Később azonban kinevezték a moszkvai katonai akadémia főparancsnokává és mintán Leningrád körzetének parancsnoka is volt 1937-ben, a Tuha-csevszki-féle tisztogatás után Sztalin bizalma ismét öfelé irányult és most már a szovjet vezérkar főnökévé nevezték ki. Ezt a megbízatását megtartotta 1940 feléig, amidőn ő irányította Kelet-Európa országok megszállásának hadműveleteit, ami ugyan kevés katonai dicsőséget szerzett számára, de mégis kinevezték marsallá és kitüntették a legnagyobb szovjet renddel, a Lenin-renddel. 1940 augusztusában egészségügyi okokból kénytelen volt átvenni a védelmi népbiztosság helyettes vezetését, ugyanakkor kinevezték a vezérkar főnökéül Zsugov tábornokot, aki azóta a szovjet északi frontján folytatja eredménytelenül a németek elleni offenzívát. Amidőn a Német Birodalommal kitört a háború, 1941 októberében, a háború legkritikusabb korszakában Sztalin harmadszor hívta meg a szovjet vezérkar főnökévé. Azóta az angol szovjetpropaganda azon fáradozik, hogy Szapoznikovnak mindenféle stratégiai sikert tulajdonítsanak. Azt mondják róla, hogy a legkitűnőbb sakkjátékos és hogy a sakkhoz szokott szovjet tiszt az ugynevezett „Szapoznikov módszer” játsszák a sakkban, amely abban áll, hogy az ellenségnek előbb vagy utóbb mattot ad. Meg kell azonban várni, hogy Szapoznikovnak ez a híre és módszere szembe tud-e majd szállni azzal a legsúlyosabb helyzettel, amely most fenyegeti a szovjet hadsereget. — írja az olasz külügyminisztérium felhivatalos lapja.

A belgrádi Donau Zeitung athéni jelentése szerint az athéni nemzetközi vöröskereszt bizottság elnöke közölte a sajtó előtt, hogy ezután a kenyéradagot 160 grm-ról 190-re emelik fel naponként és személyenként.

Hans Ruhe német katonai tudósító a szovjet hadifoglyok helyzetéről a következőket írja:

„Több mint ötmillió szovjetkatonára került a kezünk közé és így gyakran merül fel az a kérdés, hogyan élnek a szovjet hadifoglyok és mit csinálnak. Meglátogattuk az egyik foglyotábor és ez lehetővé tette, hogy bepillantást nyerjünk ebbe a nehéz kérdésbe. A legtöbb nemzettel ellentétben a Szovjetunió nem csatlakozott a hadifoglyok helyzetéről szóló genfi megállapodáshoz. Tehát teljesen önkényesen járhattunk volna el a szovjet hadifoglyokkal szemben. Ennek ellenére szigorúan, de igazságszeresen bántak velük nálunk. Bő ételben részesülnek, sőt ha nehéz munkát végeznek, pótkosztot is kapnak. Kezdetben természetesen nem volt könnyű számunkra elhelyezni a hatalmas szovjet tömeget, mert ilyen tömeggel nem számoltunk. Megnehezítette a helyzetet az is, hogy a szovjet régen nem adott nekik semmit sem enni, úgyhogy csak akkor adták meg magukat a szovjet katonák, amikor már teljesen ki voltak éhezve. Ezért óvatossá kellett válni velük, hogy ismét munkaképesek lehessenek.

De hamarosan nagy táborok keletkeztek — írja a német újságíró — amelyek megfelelnek egy kis városnak. Ha egy ilyen táborba belépünk

elsősorban az előtáborba kerülünk, ahol a főőrsg, az igazgatóság és a parancsnoki hivatalok találhatók. Itt már meglátjuk a közmondásos német szervező erő hatását. Minden szovjet fogolytáborban számmal ellátott ismertetőjele van. Ezenkívül újjjlenyomatot és fényképet készítettek róluk. Ebben a hivatalban 20-30 orosz hivatalnokot foglalkoztatnak. Mielőtt a foglyokat névjegyzékbe vennék, tetvélenítő intézetbe kerülnek, amit legkevésbé szeretnek. Valósággal remegnek azon a gondolaton, hogy tetük nélkül kell élniük és félnek, hogy „kedves játszótársaitól” meg kell szabadulniuk. Teljesen tiszta és dezinficiált ruhában kerülnek az egyes főtáborok barakjaiba. Itt is a főszempont a tisztaságra irányul. Hálólhelyük priccsek-ből áll, de takarókkal. Itt is ismétleten tetvélenítik őket. Ilyenformán sikerült a betegségeket minimális mértékre leszorítani.

— Közben műhelyeket rendeztek be számukra. Szabószágot, cipészműhelyt, asztaloságot, kosárfonódat létesítettek. Lényegileg azonban a szovjetfoglyok csapatokban mezőgazdasági munkákra mennek, ahol tábori nevelő munka után meg is állják a helyüket. Ha megkérdezik tőlük, hogy izlik-e nekik a német koszt, akkor ragyogó szemmel mondják, hogy „nagyon jó” — írja a német újságíró.

PARRAGI GYÖRGY

A szarvasmarhák vágási tilalmának módosítása

Budapest, október 23. Báró Bánffy Dániel földművelésügyi miniszter a közéletügyi miniszterrel egyetértésben rendeletet adott ki, amelyben a szarvasmarhákra nézve vágási tilalomként megállapított négy éves korhatárt két évre szállította le, továbbá engedélyt adott arra, hogy 1943 február 28-ig, tehát csak átmenetileg két hónapnál fiatalabb és 15 kg-nál könnyebb szopós malacokat a községi előljáróság engedélye nélkül le lehet vágni. (MTF)

Ki lopta el a 40.000 Szimíónia cigarettát?

(A Délmagyarország munkatársától) Ez év január 16-án este a rókusai állomáson szolgálatot teljesítő Erdélyi István 29 éves MÁV raktári munkás észrevette, hogy egy vakvágányra tolatott tehervonat egyik kocsija fel van törve és abból több láda hiányzik. Erdélyi a felfedezését azonnal jelentette is felettesének. A megindult vizsgálat során megállapították, hogy négy, egyenként 10.000 darab Szimíónia cigarettát tartalmazó láda eltűnt. Felfelentés alapján rendőri nyomozás indult, több tanut kihallgattak és ezek sorában ketten: Molnár András munkás és a felesége vallomással Erdélyit keverték gyanúba. Azt vallották, hogy a bűntény elkövetésekor láttak két férfit a Szatymazi-utca sarkán egy nehéz ládát cipelni és a férfiak egyikének személyleírása teljesen Erdélyire illik. Azt is elmondták, hogy az a férfi, akit ők Erdélyi Istvánnak vélték, fekete hosszú kabátot és fekete kalapot viselt. A terhelő vallomás alapján az ügyészség vádat emelt Erdélyi István ellen, aki pénteken Molnár István egyesbíró előtt megtartott főtárgyaláson tagadta, hogy a ládák eltűnéséhez bármilyen köze is lenne. Azt hangoztatta, hogy akkor éppen szolgálatban volt és nem hosszú fekete kabát, hanem rövid bőrbekécs volt rajta. Egyébként is több tanut nevezett meg, akikkel alibijét kívánta igazolni. A bíróság helytadott az előterjesztésnek és bizonyításteljesítés céljából Molnár bíró elnapolta a tárgyalást.